

Vi i Dansk Folkeparti er ikke et sekund i tvivl om, at det her forslag om, at familier med børn med en betydelig og varigt nedsat funktionsevne sikres vejledning og rådgivning, har stor betydning for familiernes velfærd. Vi i Dansk Folkeparti tror faktisk, at effekten ved at kunne modtage den her vejledning og rådgivning, hvor man hurtigt får konstateret, om barnet er handicappet, vil forebygge rigtig meget og afhjælpe de her familier enormt.

Med dette forslag kan familierne langt om længe koncentrere sig om den allervigtigste opgave, nemlig at tage sig af deres barn og deres familie. Det kan i dag ikke komme bag på nogen, at efterspørgslen på rådgivning og vejledning har været rigtig stor i mange år. Familier landet over har i årtier haft de her problemer, som nævnes i forslaget. Lad mig nævne et eksempel:

Vi som familie har selv under hele forløbet måttet finde ud af, hvad vores barns og ikke mindst familiens rettigheder var, hvilken hjælp vi var berettiget til, og hvilke tilbudsmuligheder vi kunne få til vores barn.

Tro mig, dette er i sig selv en enormt stor opgave at lægge over på en familie, som samtidig skal arbejde med den store opgave og ikke mindst den nye situation, de står i. Familien skal have mulighed for at få gennearbejdet deres nye situation og skabt ressourcer, og de ressourcer skal lægges i familien og ikke i at søge om, hvad de og deres barn bl.a. er berettiget til.

Dansk Folkeparti tilslutter sig forslaget.

Kl. 13:42

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ordføreren. Så er det fru Anne Bastrup som ordfører.

Kl. 13:42

(Ordfører)

Anne Bastrup (SF):

SF støtter det her lovforslag, ingen tvivl om det.

For et par år siden hørte jeg en historie om et barn, som 2 år gammel fik en hjerneskade. Det var meget, meget dramatisk, men det pågældende amt havde jo sin specialafdeling, når det drejede sig om børn, der fik et handicap. Straks på dag et, da de fik beskeden, mens barnet stadig væk var på hospitalet, kom der en rådgiver ud til familien. Det var en specialist, som kendte til alt om, hvordan man skulle sikre, at børn med erhvervet hjerneskade kunne få tilbud, og hvordan forældrene kunne komme ind i den der nye situation i deres familieliv osv.

Det, der jo er sket med den her kommunalreform – og det skal vi jo huske – er, at den viden er væk. Den viden har vi ikke længere i amterne, og vi ved, at de her mennesker, der tidligere sad i amterne, er kommet ud i kommunerne og har fået en lang række andre og arbejdsopgaver, så den specielle viden er væk eller vil være forsvundet i løbet af relativt få år. Derfor skal vi ved udviklingen af den her nye bestemmelse huske på, at der skal være en reel specialviden hos den rådgiver, som kommer ud til familien.

Jeg indledte med at sige, at SF naturligvis synes, at det er et godt forslag – ingen tvivl om det. Vi går jo fra ingen rådgivning at få til i hvert fald at få noget.

Så er det, at flere af høringssvarene jo har været inde på, om det er tids nok at komme inden for de første 3 måneder; det er jo den der akutte situation, hvor man får et barn med en funktionsnedsættelse, og hvor forældrene er i panik.

Så er der også den anden problemstilling: Man registrerer først efter et stykke tid i kommunen, at barnet rent faktisk har en funktionsnedsættelse efter 3 måneder, og så går man ud fra, at den almindelige forvaltning ordner det. Så der er nogle temaer i hele den her lovgivningsproces, som vi bliver nødt til at forholde os til. Det er uhyre centralt, at disse mennesker får en hurtig og effektiv bistand og rådgivning, men vi skal også huske på, at den rådgivning ikke kan stå alene som enkeltrådgivning; det skal være et vedvarende forløb.

Så vil jeg vende tilbage til den historie, jeg startede med, nemlig om det senhjerneskadede barn på 2-3 år. Der var rådgiveren der konstant. Hun havde fortalt familien, hvad det var, det handlede om, hvad det var for nogle ting, de kunne blive udsat for undervejs – og familien hørte det selvfølgelig fysisk, men kunne ikke huske det. Det, familien kunne huske, var, at de havde fået et telefonnummer. De havde fået kontakten til en anden, der vidste noget om det her, og de kunne ringe til hende dag og nat i den her periode, hvor det nye liv, som de nu skulle starte, skulle gå op for forældrene.

Derfor tror jeg, det er meget vigtigt, at vi dels konkretiserer, at den her rådgivningsforpligtelse, som kommunerne får, ikke bare består af en enkelt eller få samtaler, men er en reel fortløbende rådgivningsmulighed, som man kan få telefonisk eller på anden vis i en periode, dels at vi samtidig gør op med det forhold, at der er den her grænse på 3 måneder, og at man så i øvrigt i et effektivt samarbejde med VISO sikrer, at de